

RETTEN PÅ FREDERIKSBERG RETSBOG

Den 16. juni 2020 kl. 09.00 holdt Retten på Frederiksberg offentligt retsmøde i retsbygningen.

Dommer Dan Bjerring behandlede sagen.

Sag BS-28412/2018-FRB

Copyright Management Services Ltd.
(advokat Jeppe Brogaard Clausen)

mod

L
(advokat Michael Jan Lindquist)

Ved brev af 22. april 2020 har advokat Michael Jan Lindquist på vegne af L anmodet om, at nærværende sag genoptages.

Advokat Michael Jan Lindquist har henvist til, at Østre Landsret ved domme af 8. april 2020 har fastslået, at Copyright Management Services Ltd. (CMS) ikke havde søgsmålskompetence.

Sagens baggrund

Denne sag er én i et sagskompleks af tilsammen flere hundrede tilsvarende sager om påstået ulovlig download og deling af film, anlagt over hele landet af CMS (og i visse tilfælde af CMS's angivelige samarbejdspartner M.I.C.M. MIRCOM International Content Management & Consulting Limited (MIRCOM)).

Retten afsagde udeblivelsesdom i sagen den 4. september 2018.

Af dommens begrundelse og resultat fremgår:

”L har ikke indleveret svarskrift inden for fristen. Copyright Management Services Ltd.s påstand er begrundet i sagens oplysninger. Retten afsiger derfor dom efter Copyright Management Services Ltd.s påstand.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af udgift til advokat eller anden repræsentation med 2.050,00 kr. og af retsafgift med 500,00 kr., i alt 2.550,00 kr. Det er oplyst, at Copyright Management Services Ltd. ikke er momsregistreret.

THI KENDES FOR RET:

L skal til Copyright Management Services Ltd. betale 7.500,00 kr. med procesrente fra den 13. juli 2018.

L skal til Copyright Management Services Ltd. betale sagsomkostninger med 2.550,00 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

Sagen sluttet.”

Af stævningen af 13. juli 2018 fremgår bl.a.:

”6. Opgørelse af pengekravet

CMS gør gældende, at der er tale om en forsætlig, simpel eller grov uagtsom overtrædelse af ophavsretsloven.

Herefter følger det, at rimeligt vederlag, erstatning og godtgørelse til den forurettede/ophavsmanden fastsættes efter ophavsretslovens § 83.

6.1 Rimeligt vederlag

Efter ophavsretslovens § 83, stk. 1, nr. 1, har rettighedshaver krav på rimeligt vederlag for udnyttelsen. Herved forstås det honorar, som ophavsmanden/rettighedshaveren ville have haft krav på, såfremt krænkeren havde fået tilladelse fra rettighedshaveren, jf. Schönning, Peter: *”Ophavsretsloven med kommentarer”*, 2011, s. 709. Der er dermed

tale om det sædvanlige honorar for udnyttelsen af den pågældende rettighed. Det er ikke en betingelse for kravet om rimeligt vederlag, at rettighedshaveren har lidt et tab, jf. Schovsbo og Rosenmeier: *"Immaterialret"*, 2013, s. 676.

I nærværende sag er der sket både download og deling af den relevante film fra en abonnents IP-adresse, og da der sædvanligvis ikke indgås aftaler om distribution på denne måde, må vederlaget beregnes ud fra et hypotetisk licensniveau.

I dommen, U.2005.60 V, blev uberettiget eksemplar fremstilling, dvs. download, af film skønsmæssigt fastsat til et rimeligt vederlag på kr. 70,00 pr. download af film. Sagsøgte var indehaver af en hjemmeside, hvorfra der blev opfordret til ulovlig download af film, og hjemmesiden indeholdte endvidere lister over film, som brugerne kunne udveksle mellem hinanden. Heriblandt var også en række film, som sagsøgte selv havde downloadet.

Ved beregning af prisen blev der i dommen lagt vægt på, at størstedelen af de udvekslede film var nyudgivne film, der ville have været solgt til fuld pris, hvis de var blevet solgt som DVD-film i butikkerne. De pågældende film i denne sag er også nye film. Retten fastsatte herefter prisen til 100 kr. pr. film excl. moms, og anfører i dommen: *"Da denne salgspris også indeholder udgifter til fremstilling og distribution samt andre driftsudgifter, skal det rimelige vederlag fastsættes til et lavere beløb svarende til dækningsbidraget"*. Dækningsbidraget blev herefter fastsat til kr. 70,00 pr. film.

I dommen var der som nævnt ikke alene tale om eksemplar fremstilling, som kan sidestilles med download, men tillige distribution, dvs. deling, af film. Retten fandt, at sagsøgte som indehaver af hjemmesiden var ansvarlig for udveksling af film og dermed krænkelsen af sagsøgers ophavsrettigheder. Dernæst blev omfanget af den ulovlige deling fastlagt.

Hjemmesiden havde 2.673 registrerede brugere og herom anførte retten *"Der er imidlertid ikke blot nogenlunde præcise oplysninger om omfanget af den ulovlige udveksling af film. Omfanget må derfor fastsættes skønsmæssigt."* Retten fandt, at omfanget af deling skulle vurderes ud fra et forsigtighedsprincip, hvorefter det blev lagt til grund, at 20 % af de 2.673 registrerede brugere, svarende til 535 brugere, havde delt film imellem hinanden, og at sagsøgte var ansvarlig for dette som indehaver af hjemmesiden. Endvidere blev det lagt til grund, at de 535 brugere hver

havde delt 10 film, således at det rimelige vederlag kunne fastsættes til 535 x 10 film á kr. 70,00 = kr. 374.500,00.

I nærværende sag er den relevante film blevet *både downloadet og delt i et fildelingsnetværk*.

6.2. Beregning af erstatning for yderligere tab

Den, der kræver og modtager vederlag, bevarer retten til at kræve erstatning, jf. ophavsretslovens § 83, stk. 1. Erstatning kan kræves for den yderligere skade, som krænkelsen har medført.

For at opnå erstatning skal dansk rets almindelige betingelser være opfyldt, det vil sige, at forholdet skal være culpøst, og der skal foreligge tab, kausalitet og adækvans, jf. Schovsbo og Rosenmeier: *"Immaterialret"*, 2013, s. 679.

De momenter, som indgår i erstatningsudmålingen i nærværende sag, er (1) omkostninger til overvågning af IP-adresser, (2) retsafgift for editionspålæg, (3) omkostning til udlevering af oplysninger om IP-adressen, (4) omkostning til porto for forsendelse af brev og (5) markedsforstyrrelse.

6.2.1. Omkostninger til overvågning af IP-adresser

CMS har i forbindelse med bevissikring og kontrolforanstaltninger afholdt omkostninger i forbindelse med overvågning og indsamling af data i for konstaterede krænkelser. Disse omkostninger er opgjort til kr. 300,00 pr. IP-adresse.

6.2.2. Retsafgift for editionspålæg

CMS har afholdt udgifter til udarbejdelse og indgivelse af editionsbegæring. Hertil kommer rettens afgift for behandling opgjort til kr. 1.000,00 for begæringen. Advokatomkostningerne opgøres til kr. 5.000,00.

6.2.3. Omkostning til udlevering af oplysninger om IP-adressen

Ved udlevering af oplysninger om indehaveren af IP-adressen har CMS betalt teleselskabet et beløb til dækning af omkostninger ved én IP-adresse. Beløbet fastsættes til kr. 150 pr. konstateret krænkelse pr. IP adresse tilhørende L.

6.2.4. Omkostning til porto for forsendelse af breve

Forsendelse af brevet til indehaveren af IP-adressen havde omkostning på kr. 7, som er taksten for porto på almindelig B-post og dermed en direkte omkostning.

7. Sammenfattende om opgørelse af påstanden

Det samlede beløb for filmen *Septembers of Shiraz* kan herefter foreløbig opgøres som følger:

Omkostninger pr. konstaterede krænkelse:

- 1) Overvågning af IP-adressen kr. 300,00
- 2) Retsafgift for editionspålæg kr. 1.000,00
- 3) Advokat til editionsbegæring kr. 5.000,00
- 4) Teleselskabs udlevering af oplysninger kr. 150,00
- 5) Porto for forsendelse af brev kr. 7,00

Vederlag

Antal delinger x kr.

Skønsmæssigt fastsat til i alt kr. 7.500 kr.

CMS forbeholder sig ret til at forhøje betalingskravet til det opgjorte beløb, men har ud fra et forsigtighedsprincip begrænset betalingskravet. Påstanden er herefter foreløbigt sat til kr. 7.500,00."

Spørgsmålet om, hvorvidt der er grundlag for undtagelsesvist at genoptage sagen

Det fremgår af udeblivelsesdommen, sammenholdt med indholdet af stævningen, at CMS har opnået dommen bl.a. – og navnlig – under henvisning til, at man efter ophavsretslovens § 83, stk. 1, nr. 2, havde krav på erstatning for sine omkostninger i forbindelse med den forudgående sag om isoleret bevisoptagelse og edition, herunder udgifterne til advokat med 5.000 kr. og udgifterne til retsafgiften med 1.000 kr. i den forbindelse.

Stævningen og de i sagen fremlagte bilag indeholdt således ingen oplysninger om antallet af download og delinger af den pågældende film, som sagen drejede sig om. Der var heller ikke anført noget til støtte for det i stævningen nævnte krav vedrørende "markedsforstyrrelse".

Vederlagsfastsættelsen efter ophavsretslovens § 83, stk. 1, nr. 1, for det angivelige ulovlige download og deling af filmen den 30. august 2016, kl. 09.44, ses herefter alene at have udgjort maksimalt 1.043 kr. ud af de 7.500 kr., man opnåede dom for, mens i alt 6.000 kr. altså alene vedrørte omkostningerne i forbindelse med den forudgående sag om isoleret bevisoptagelse og edition i form af de angivne udgifter til advokat med 5.000 kr. og til retsafgiften med 1.000 kr.

Det fremgår af sagens bilag 3, at den forudgående kendelse om isoleret bevisoptagelse og edition er Retten på Frederiksbergs kendelse af 6. juni 2017 i sag BS A-682/2017. Kendelsens konklusion er sålydende:

”Det pålægges TDC A/S, Teglnholmsgade 1, 2450 København SV, til rekvirenten at udlevere samtlige oplysninger, som TDC A/S er i besiddelse af, om navne, adresser og e-mailadresser på den eller de personer, der gjorde brug af de i bilag 1.1 til 1.66 til denne kendelse anførte IP-adresser på de anførte tidspunkter.”

Anmodningen fra CMS om isoleret bevisoptagelse og edition blev fremsendt til retten ad 2 omgange, dels ved e-mail af 21. april 2017 med bilagene 1.1 – 1.12 vedhæftet, dels ved e-mail af 24. april 2017 med bilagene 1.13 – 1.66 vedhæftet.

Af e-mailen af 21. april 2017 fremgår:

”Hermed fremsendes ny editionsbegæring på vegne af Copyright Management Ltd., samt tilhørende bilag med samme påstande, anbringender og sagsfremstilling som i øvrige fildelingsager tidligere behandlet af retten. Vi håber således at processen med behandlingen af nærværende sag kan håndteres på samme hurtige måde som tidligere behandling. Papirudskrift af logfilen bliver sendt til retten mandag den 24. april 2017.

Vi anmoder høfligt at retten forkynder sagen overfor rekviritus og fastsætter en kort frist for rekviritus til fremkomst af eventuelle bemærkninger til begæringen.

Retsafgift på i alt 400 kr. overføres til rettens konto /d.d. ...”.

Af e-mailen af 24. april 2017 fremgår:

”Hermed fremsendes tillægsbilag til editionsbegæring fremsendt fredag den 21. april 2017, på vegne af Copyright Management Ltd.”

Ifølge rettens sagsbehandlingssystem har CMS betalt retsafgift for sagen med 400 kr.

Rettens kontoudtog ses endvidere alene at indeholde én postering på 400 kr. vedrørende sagen.

CMS ses på denne baggrund ikke at være blevet opkrævet eller at have betalt mere end de i e-mailen af 21. april 2017 nævnte 400 kr. i retsafgift i forbindelse med opnåelsen af kendelsen.

De i kendelsen omhandlede bilag ses desuden at indeholde i alt 16.063 ip-adresser, og de personoplysninger, som CMS er kommet i besiddelse af som følge af kendelsen, danner endvidere også grundlag for (bl.a.) en række andre tilsvarende domme i sagskomplekset, hvor CMS på baggrund af opgørelser, der er identiske med opgørelsen i denne sag, ligeledes har nedlagt påstand om – og fået dom for – betaling af 7.500 kr. under henvisning til, at der i forbindelse med opnåelsen af kendelsen er betalt retsafgift med 1.000 kr. og afholdt udgifter til advokat med 5.000 kr.

Som eksempler på sådanne domme kan nævnes udeblivelsesdommene i sagerne BS-24383/2018-FRB og BS-24682/2018-FRB.

Det ligger endvidere fast at samme forhold gør sig gældende i en lang række yderligere sager i sagskomplekset, herunder f.eks. rettens sag BS-25462/2018-FRB (der imidlertid endte med et forlig på 56 kr.) sammenholdt med eksempelvis rettens sager BS-16175/2018-FRB, BS-21222/2018-FRB og BS-25568/2018-FRB.

I disse sager var det endvidere ikke CMS, der havde afholdt udgifterne til retsafgift for den forudgående sag om isoleret bevisoptagelse og edition, men MIRCOM, idet det var MIRCOM, der var rekvirent for den pågældende kendelse.

Herudover kan der henvises til en dom afsagt af Retten i Hjørring den 16. maj 2019, hvor CMS's erstatningskrav blev taget til følge under henvisning til den af CMS i stævningen foretagne beløbsmæssige opgørelse af bl.a. udgifter til "Retsafgift for editionspålæg" med 1.000 kr. og "Advokat til editionsbegæring" med 5.000 kr.

Under de ovenfor anførte omstændigheder ses CMS imidlertid ikke at have haft et krav på erstatning af udgifter til retsafgift på 1.000 kr. og udgifter til advokat på 5.000 kr., og slet ikke sådanne krav på 1.000 kr. og 5.000 kr. mod hver enkelt borger, som CMS sidenhen har stævnet eller i øvrigt rettet krav mod.

For så vidt angår kravet om dækning af udgifter til advokat bemærkes herved tillige, at der – som det også fremgår af den ovenfor gengivne e-mail af 21. april 2017 – har været tale om, at CMS's advokat til brug for sagen om isoleret bevisoptagelse og edition alene har fremsendt en standardanmodning og en række

bilag til retten, som led i en fast praksis, hvorefter disse anmodninger blev behandlet udelukkende på skriftligt grundlag.

Der var endvidere ingen bemærkninger fra TDC til anmodningen, og da der heller ikke var beskikket nogen advokat for de berørte borgere, var der dermed intet yderligere advokatarbejde forbundet med opnåelse af kendelsen end fremsendelsen af standardanmodningen.

Det kan således allerede af disse grunde konstateres, at rettens dom i nærværende sag, og en række tilsvarende sager, hviler dels på et grundlag, der ikke var dokumentation for, dels på et grundlag, der ikke var korrekt.

Hertil kommer imidlertid, at CMS i en lang række andre sager og domme i sagskomplekset, hvor CMS har nedlagt identiske påstande om betaling af 7.500 kr., har begrundet kravet på en anden måde og uden medtagelse af udgifterne til sagerne om isoleret bevisoptagelse og edition (bortset fra, at man fortsat har krævet retsafgiften for sagen om isoleret bevisoptagelse og edition godtgjort med 500 kr.)

I disse sager har CMS, under henvisning til angivelige oplysninger om en såkaldt "swarmsize", gjort gældende, at der er sket "deling" af den omhandlede film i mere end 110 tilfælde (eller i nogle sager blot 100 tilfælde), og at hver "deling" har givet CMS krav på et vederlag på 70 kr. CMS har til støtte for denne opgørelse henvist til afgørelsen gengivet i U 2005.60 V.

En sådan påstand er således senest fremsat over for Østre Landsret i sag BS-41559/2019-OLR, hvor CMS i sit påstandsdokument anførte, "at filmværket "Mechanic: Resurrection" på krænkestidspunktet blev stillet til rådighed for 4.961 brugere i fildelingsnetværket (swarmsize)," og "at et rimeligt vederlag kan opgøres til 1 film x 70 kr. x 4.971 delinger = 347.270 kr., jf. U.2005.60V,".

I Retten på Frederiksbergs sag BS-35263/2019-FRB, hvor CMS ligeledes havde henvist til, at den såkaldte "swarmsize" godtgjorde, at der var foretaget mere end 110 delinger af den omhandlede film – bemærkede retten herom følgende:

"I denne sag har retten noteret sig, at CMS i replikken har påstået, at "swarmsize" på det omhandlede tidspunkt var 3374. CMS har ikke dokumenteret dette, men har i replikken anført, at et rimeligt vederlag således kunne have udgjort 236.180,00 kr., hvorfor den nedlagte påstand på 7.500 kr. også er rimelig. Denne beskedne tilgang kan imidlertid forekomme påfaldende, hvis man i øvrigt var af den opfattelse, at man virkelig havde med så alvorlig og omfattende en krænkelse af ophavsretten at gøre."

Ved et gennemsyn af de ovenfor nævnte bilag 1.1 – 1.66 til den kendelse, som har muliggjort anlægget af nærværende sag, kan det konstateres, at der i de i alt 16.063 tilfælde af ulovlig deling af en lang række forskellige film, som bilagene angiveligt dokumenterer, ikke umiddelbart ses at være eksempler på en "swarm-size" på under 150. Den angivne "sværm" er endvidere i langt størstedelen af tilfældene på flere hundrede eller flere tusinde og er således i alle tilfælde langt større end 110.

Før så vidt angår eksempelvis filmen "I.T." er det anført, at "swarm-size" den 21. september 2016, kl. 22.56.08, var 845.406.

Efter CMS's egen måde at opgøre det rimelige krav på, udgjorde dette således for netop denne påståede krænkelse 59.178.420 kr.

Disse oplysninger kan i øvrigt sammenholdes med, at CMS i replikken i rettens sag BS-3148/2019-FRB oplyste følgende:

"CMS bemærker i samme forbindelse, at hver fildeling af et filmværk i gennemsnit sker til et publikum på 500 (såkaldt swarm-size). Hvis dette gennemsnit lægges til grund for fildelingen af filmværket "Survivor", vil det rimelige vederlag udgøre kr. 35.000 (500 spredninger x 70 kr. pr. spredning). CMS udregner ikke på nuværende stadie swarmsize for de enkelte fildelinger, men fastsætter kravet skønsmæssigt til kr. 7.500."

Retten bemærkede herom bl.a. følgende:

"Ud over, at denne "gennemsnitsbetragtning" er udokumenteret, er den i modstrid med de oplysninger og anbringender, som CMS og MIRCOM i øvrigt er fremkommet med i forhold til spørgsmålet om, hvorledes det kan godtgøres, at den sagsøgte borger på det tidspunkt, som der er sagsøgt for, har foretaget et bestemt antal "delinger" af den pågældende film, filmsekvens eller episode af en serie."

Hertil kommer imidlertid endvidere, at den gennemsnitlige "swarm-size", som de ovenfor nævnte bilag 1.1 til 1.66 udviser, er langt over 500. "Swarm-size" er i øvrigt ikke en værdi, der "udregnes" efterfølgende, og i det konkrete tilfælde endte CMS med at oplyse, at "swarm-size" var 35.680.

Samtlige disse forhold ses at rejse spørgsmål om, hvorvidt standardpåstanden i samtlige af sagerne i sagskomplekset om betaling af 7.500 kr. er et til lejligheden arbitrært fastsat beløb, og ikke et beløb, der er udtryk for et reelt krav på erstatning, vederlag eller godtgørelse efter ophavsretslovens § 83.

Den af CMS i en lang række sager anførte standardvending om, at der er sket deling af filmen i mere end 110 tilfælde, ses således ikke meningsfuldt at kunne relateres til nogen objektive forhold.

Det må derfor umiddelbart konstateres, at der er tale om en konstruktion i et forsøg på at give dækning for en påstand, der var valgt på forhånd, og som i andre sager – som ovenfor anført – hvilede på en helt anden opgørelse, som der heller ikke var dækning for.

Hertil kommer imidlertid også, som anført i opslag på rettens hjemmeside af 23. april 2020 og i samtlige de der omtalte 39 retsbøger om afvisning af de af CMS anlagte sager, at oplysningen om en "swarmsize" ikke siger noget om, hvor mange "delinger" af et angiveligt ophavsretligt beskyttet værk, der eventuelt har fundet sted på et bestemt tidspunkt i et bestemt netværk, som følge af handlinger foretaget af sagsøgte (eller en person, hvis handlinger sagsøgte måtte hæfte for).

Da dette forhold også blev fremhævet af appellanterne i landsrettens sager, fandt CMS – som endnu et nyt anbringende – anledning til for landsretten at påberåbe sig dommen gengivet i U 2019.1232 H, uagtet at denne ikke vedrører vederlag efter ophavsretsloven, men tortgodtgørelse i det såkaldte "Umbrella-sagskompleks", der i øvrigt intet har med fildeling via BitTorrent-netværk at gøre.

"Umbrella-sagskomplekset" omhandler således de enkelte domfældtes personlige, aktive og bevidste videredistribution af hele video-filer til andre personer, der ellers ikke umiddelbart ville have mulighed for at få adgang til disse filer.

I sagerne i dette sagskompleks forholder det sig omvendt, idet sagerne drejer sig om de sagsøgte – påståede – egen efterspørgsel af film(dele) via et fildelingsnetværk, hvor disse film(dele) i forvejen er tilgængeliggjort (af ukendte personer) og kan hentes af alle de personer (og umiddelbart kun af dem), der selv aktivt op søger adgang til netværket. I modsætning til den fildeling, som de domfældte i Umbrella-sagskomplekset har foretaget, udgør den enkelte bruger af et fildelingsnetværks handlinger ikke i sig selv en (påviselig) medvirken til, at den pågældende fil udbredes til flere personer, end det ellers ville være tilfældet.

Som endvidere fremhævet i samtlige de ovenfor omtalte 39 retsbøger, rejser samtlige sager i sagskomplekset i øvrigt også spørgsmål om, hvorvidt CMS overhovedet er berettiget til at anvende de personoplysninger om de sagsøgte, som CMS har fået udleveret af teleselskaberne under de forudgående sager om isoleret bevisoptagelse og edition, eller om der (bl.a.) er tale om, at CMS ved at bruge oplysningerne til at anlægge sagen efter Østre Landsrets afgørelse af 7. maj 2018, gengivet i U 2019.2019 Ø, har overtrådt databeskyttelsesforordningen, og om retten skal afskære CMS fra at benytte disse oplysninger.

Sagerne rejser også spørgsmål om, hvorledes de i sagerne omhandlede angiveligt ophavsretligt beskyttede værker er havnet i fildelingsnetværk til at starte med.

Af sagsfremstillingen i Østre Landsrets kendelse af 7. maj 2018, jf. U 2019.2019 Ø, fremgår herom:

”Listerne med de angivne ip-adresser er efter det oplyste indhentet ved brug af et program kaldet MaverickMonitor, udviklet af en tysk softwareleverandør, Maverickeye UG. Programmet skal have »fodret« et fildelingsnetværk med film, som de af CMS repræsenterede rettighedshavere har ophavsret til, hvorefter programmet har »foregivet« at ville downloade en film. Programmet har derefter registeret visse brugeres ageren med programmet, ikke brugeres ageren med andre brugere.”

Af kendelsen fremgår i øvrigt endvidere, at Telenor under sagen gjorde følgende gældende:

”Værdierne [”Captures/Title” i det af CMS fremlagte materiale] relaterer sig alene til, hvor mange gange Maverick-monitor har igangsat en provokeret deling, og viser kun, at det har været muligt at igangsætte en overførsel. Værdierne i Captures/Title og Captures er indholdsløse, da MaverickMonitor hurtigt selv kan fremprovokere et hvilket som helst antal captures, imens antal reelle delinger med andre er ukendt og kan være nul.

...

CMS har ikke ført tilstrækkeligt bevis for den enkelte krænkelses omfang, og krænkelseerne skal sammenlignes med en p-bøde eller at stjæle tyggegummi. De få konkrete beviser, der er blevet fremlagt, er provokerede krænkelse, som MaverickMonitor selv har iværksat. Omfanget af krænkelseerne er i øvrigt ren spekulation, og der er ingen beviser for, at abonnenterne er dem, der har foretaget krænkelseerne.”

CMS ses ikke i sine anbringender over for landsretten at have bestridt, at det af CMS anvendte program ”skal have »fodret« et fildelingsnetværk med film”, og CMS ses heller ikke i øvrigt at have redegjort for, hvorfor det ikke er en dækkende og korrekt beskrivelse, at sagerne hviler på ”provokerede krænkelse”, og at antallet af ”reelle delinger med andre er ukendt og kan være nul.”

For så vidt angår den film, som nærværende sag drejer sig om, ”Septembers of Shiraz”, fremgår det af sagens bilag 1, at Njord Law Firm har skrevet til L om den

angivelige krænkelse af ophavsretten til denne film på vegne af Millennium Films.

I de bilag, som blev fremlagt under den forudgående sag om isoleret bevisoptagelse og edition – den ovenfor nævnte sag BS A-682/2017-FRB – optræder filmen "Septembers of Shiraz" imidlertid i bilag 1.46 og 1.63, hvilke bilag begge er forsynet med overskriften "NU Image".

I begge bilag indgår også bl.a. filmen "Mechanic: Resurrection", der som ovenfor nævnt var den film, som Østre Landsrets dom af 8. april i sag BS-41559/2019-OLR omhandler.

Det aftalegrundlag, som landsretten tog stilling til i den forbindelse, var en aftale mellem CMS og ME2 Productions, Inc., og en e-mail af 25. august 2019 fra dette selskabs præsident, Avi Lerner.

Selskabet NU Image optræder således ikke i landsrettens dom, men af hjemmesiden <http://millennium-media.net/> fremgår, at Avi Lerner også er grundlægger af NU Image og Millennium Films og i øvrigt "all related companies". Det fremgår også, at Millennium Media står bag bl.a. filmene "Mechanic: Resurrection" og "Septembers of Shiraz".

I de 39 sager, som Retten på Frederiksberg har afvist som følge af landsrettens domme af 8. april 2020, indgår også en lang række øvrige film, der ifølge <http://millennium-media.net/> er Millennium Media film.

I samtlige disse sager har aftalegrundlaget været det samme, som det landsretten tog stilling til i sagen BS-41559/2019-OLR, uanset at der var tale om andre filmtitler end "Mechanic: Resurrection".

Det må på denne baggrund umiddelbart antages, at CMS heller ikke i forhold til filmen "Septembers of Shiraz" har haft søgsmålskompetence til at anlægge sag i eget navn.

Rettens afgørelse

Af samtlige de ovenfor anførte grunde, som L ikke har været bekendt med, hverken ved sagens anlæg eller inden 4 uger fra dommens afsigelse, er de indholdsmæssige betingelser, der efter retspraksis stilles til undtagelsesvist at genoptage en sag efter udløbet af 4-ugers fristen i retsplejelovens § 367, stk. 1, 1. pkt., opfyldt.

Imidlertid er den absolutte frist på 1 år fra dommens afsigelse for at anmode om genoptagelse, jf. retsplejelovens § 367, stk. 1, 2. pkt., overskredet.

Der ses herefter ikke at være hjemmel til at genoptage sagen, uanset at rettens dom af 4. september 2018 af de ovenfor anførte grunde hviler på et forkert grundlag og må antages at ville have fået et andet udfald, hvis sagen blev genoptaget.

L må på denne baggrund henvises til at gøre et eventuelt krav mod CMS i anledning af udeblivelsesdommen gældende på anden vis, f.eks. ved et selvstændigt civilt søgsmål eller under anvendelse af reglerne om adhæsion i retsplejelovens kapitel 89 under en eventuel straffesag.

Sagen sluttet.